

V I Lenin

Sex teser om sovjetmaktens närmaste uppgifter

1. Sovjetrepublikens internationella läge är ytterligt svårt och kritiskt, därför att det internationella kapitalet och imperialismen sporras av sina mest djupgående och grundläggande intressen att eftersträva inte bara en militär offensiv mot Ryssland utan också en överenskommelse om att Ryssland skall delas och sovjetmakten strypas.

Det enda som lamslår eller verkar återhållande på dessa strävanden och det endast delvis och endast för en viss, förmodligen kort tid, är den intensifierade imperialistiska folkslakten i Västeuropa och den imperialistiska rivaliteten mellan Japan och USA i Fjärran östern.

Sovjetrepublikens enda möjliga taktik måste därför vara en ytterlig anspänning av alla krafter för att åstadkomma snabbast möjliga återuppbyggnad av landet, öka dess värnkraft och upprätta en stark socialistisk armé å ena sidan och å den andra sidan måste taktiken i den internationella politiken gå ut på att manövrera, retirera och vänta på den tidpunkt då den internationella proletära revolutionen, som nu mognar snabbare än förr i en hel rad utvecklade länder, definitivt har mognat.

2. På det inrikespolitiska området är det nu, enligt den allryska sovjetkongressens resolution av den 15 mars 1918, den organisatoriska uppgiften som skjuts i förgrunden. Just denna uppgift, i anknytning till den nya och högre organisationen av produktionen och produktfördelningen på basis av församhällelig maskinell storproduktion (arbete), utgör huvudinnehållet i – och den främsta förutsättningen för en fullständig seger för – den socialistiska revolution som inleddes i Ryssland den 25 oktober 1917.

3. Från rent politisk synpunkt är huvudinnehållet i den nuvarande situationen att uppgiften att övertyga det arbetande Ryssland om att den socialistiska revolutionens program är riktigt och uppgiften att erövra Ryssland från utsugarna för de arbetande har slutförts i sina viktigaste huvuddrag samt att den huvuduppgift som nu ställs på dagordningen är hur Ryssland skall styras. Att organisera en riktig förvaltning och ett oryggligt verkställande av sovjetmaktens beslut – det är sovjeternas aktuella uppgift, det är förutsättningen för den sovjetiska statstypens fullständiga seger; det räcker inte med att denna statstyp formellt dekretas, inrättas och införs i hela landet, den måste dessutom praktiskt organiseras och prövas under det regelbundna och dagliga förvaltningsarbetet.

4. Inom det ekonomiska uppbyggandet av socialismen är huvudinnehållet i den nuvarande situationen att vårt arbete på att få till stånd en av hela folket utövad och allomfattande registrering och kontroll av produktionen och produkternas fördelning och att införa en proletär produktionsreglering starkt har saktat efter arbetet på att direkt expropriera expropriatorerna, godsägarna och kapitalisterna. Det är det grundläggande faktum som bestämmer våra uppgifter.

Därför följer å ena sidan att kampen mot bourgeoisin går in i en ny fas, då tyngdpunkten förskjuts till att organisera registrering och kontroll. Det är det enda sättet att befästa alla de ekonomiska vinningar som är riktade mot kapitalet och alla de åtgärder för nationalisering av enskilda folkhushållningsbranscher som vi genomfört sedan oktober. Det är det enda sättet att bereda marken för att framgångsrikt slutföra kampen mot bourgeoisin, dvs att fullständigt konsolidera socialismen.

Av nämnda huvudfaktum följer å andra sidan förklaringen till varför sovjetmakten i vissa fall fått ta ett steg tillbaka eller gå med på kompromisser med borgerliga tendenser. Ett sådant steg tillbaka och ett avsteg från Pariskommunens principer var t ex att höga löner infördes för en rad borgerliga specialister. En sådan kompromiss var överenskommelsen med de borgerliga

kooperativa föreningarna om mått och steg för hela befolkningens successiva anslutning till kooperativen. Sådana kompromisser är nödvändiga så länge den proletära makten inte definitivt genomfört en av hela folket utövad kontroll och registrering, och vår uppgift är att utan att på något sätt för folket förtiga dessa kompromissers negativa drag vinnlägga oss om bättre registrering och kontroll såsom det enda sättet och den enda vägen till att helt utesluta alla sådana kompromisser. För närvarande är de nödvändiga (eftersom vi kommit på efterkälken med registreringen och kontrollen) som den enda metoden att säkra en långsammare men också stabilare rörelse framåt. I och med att registreringen och kontrollen över produktionen och produktfördelningen genomförts i full omfattning kommer nödvändigheten av dylika kompromisser att bortfalla.

5. Åtgärder för att öka arbetsdisciplinen och arbetsproduktiviteten skjuts framför allt i förgrunden. De steg som redan tagits i denna riktning, särskilt av fackföreningarna, måste på allt sätt stödjas, befastas och stärkas. Det gäller t ex införande av ackordslön, användning av mycket som är vetenskapligt och progressivt i Taylorsystemet, lönernas beroende av en fabriks allmänna driftsresultat eller arbetsresultaten av järnvägs- och sjötransporter osv. Det gäller också arrangemang av tävlan mellan enskilda produktions- och konsumtionskommuner, urval av organisatörer m m.

6. Proletariatets diktatur är en obetingad nödvändighet vid övergången från kapitalism till socialism och denna sanning har fått sin fullständiga praktiska bekräftelse i vår revolution. Diktatur förutsätter emellertid en revolutionär makt som verkligen är fast och skoningslös vid undertryckandet av såväl utsugare som ligister, medan vår makt är alltför mild. Ännu har man i långtifrån tillräcklig grad säkerställt att enmansbeslut av sovjetiska driftsledare – diktatorer som valts eller tillsatts av sovjetiska institutioner och som erhållit diktatoriska fullmakter (som t ex järnvägsdekretet kräver) – följs under arbetet, och därtill utan invändningar. Detta är en yttring av småborgaranarki, av småägaranarkins vanor, strävanden och stämningar, vilka i grunden strider mot proletär disciplin och socialism. Proletariatet måste koncentrera hela sin medvetenhet på att bekämpa denna småborgaranarki som inte bara finner ett direkt uttryck (i det stöd som bourgeoisin och dess eftersägare – mensjeviker, hög-socialistrevolutionärer osv – ger varje slags motstånd mot den proletära makten) utan också ett indirekt (i den hysteriska vacklan som i politikens huvudfrågor ådagaläggs av både vänstersocialist-revolutionärernas småborgerliga parti och ”vänsterkommunist”-strömningen i vårt parti, vilken förfaller till den småborgerliga revolutionsandans metoder och tar exempel av vänstersocialist-revolutionärerna).

En järnhård disciplin och en mot småborgerlig vacklan konsekvent genomförd proletär diktatur – det är ögonblickets allmänna och sammanfattande paroll.

Skrivet mellan den 29 april och 3 maj 1918

Publicerat i tidningen *Bednota* i nr 33, den 9 maj 1918

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 36, s 277-280